

ja õtsis neil keikil läbbi, senni kui ta sai Benjamini Korti jure, seält leiti se Karrikas. Se teggi neile hirmust Ebamatust; nemmad karristastid ommad Nided löhki, ja ei teädnud, mis nemmad pidid ütlesma: ja pannivad iggamees omma Koorm jälle omma Eesli Selga, ja lähsid Eüma taggasi.

§. 291. Nemmad tullid Josefpi Kotta, ja langesid temma ette keik omma Silmi-ü mahha. Temma ütles neile: Mis Tõ se on, mis teie ollate teinud? Ets teie teädnud, et minnosuggune Mees sedda peawoiks ärraarwata? Juda Süddames olli keigesurem H'rim, sest et temma omma Issale olli toostand, Käemees olla Benjamini eest (§. 279.); temma hakkas sepärrast räkima ja ütles: Mis peame meie omma Issandale ütlesma, ehk mis peame meie endid õigets arwama! Jummal on
meie

meie Üllekohhut lastnud meie Kätte tulla (§. 272.); wata, meie jame omma Issandale Parris-Sullasiks, ni hesti meie, kui se, kelle jurest se Karrikas on leitud!

§. 292. Müüd Elusus Josef neid keigerastemalt, ja se olli se wiimne Hirm, mis ta neile teggi nende endise Üllekohto pärrast; ta ütles: Se olleks mulle Teotusseks, kui ma teid keik selle pärrast kinni peaksin; se Mees üksi, kelle jurest se Karrikas leitud, se peab mulle Sullaseks jama, agga teie teised, minge Rahhoga omma Issa jure taggasi. Se Sanna kais neil hõpis läbbi Süddame, ja sedda hirmsamat Digust ei woinud ta neile moista, kui sedda, et Benjamin pidid järrele jama.

§. 293. Juda astus siis temma liggi, ja ütles: Ma pallun, mo Issand, lasse
X 9 omma